

fram for partiet

JUNI 76

MEDLEMSBLAD FOR OSLO

Rød Front- sommerleire

krigstruselen

ffp juni 1976

innhold:

LEDER :	s. 3
Sommerleirene	s. 7
Kritikk fra red.	s. 8
Fremmedarbeiderne	s. 9
21. august	s. 10
Rotasjonskampanja	s. 12
Studiepalta	s. 13
Arrogant sjølopptatthet	s. 14
Hovedmotsigelsen	s. 15
Boligdebatt	s. 16
Støtt gardisten	s. 19
KK	s. 20

leder:

hvordan skal vi vurdere de 10.000?

Vi gikk fram med 2000 folk i dette 1. mai-toget. Det viser at vi på en rekke områder har hatt framgang i mobiliseringa. Enkelte avdelinger kom seg virkelig ut, og har mange varige kontakter fra 1. mai-arbeidet.

Samtidig må vi granske resultatet strengt. Det råder en farlig tendens til sjøltilfredshet flere steder i partiet.

Mange tar framgangen til inntekt for sin egen mobilisering, men det er ikke sikkert de har grunn til det. Det må ikke bli med oss som med mannen som lå med beina i fryseboksen, og huert i steikeovnen, og som trudde han hadde det gjennomsnittlig svært bra.

Tallene forteller: I fremmedarbeiderseksjone var det 450. Kulturseksj: 600. Dagghjemseksj: 400. Her var de virkelige framgangene, og utgjør 73% av økninga på 2000. Den resterende framgangen på 5-600 ble fordelt på en del FFF-gruppers økte mobilisering. Men altfor mange steder var det stillstand fra ifjor, og det betyr tilbakegang, ettersom grunnlaget for mobiliseringa er bedre i år. Det var tilbakegang noen steder. Den økinga noen hadde var for liten.

Derfor er det svært viktig at vi er kritiske til resultatet. Alle kamerater i Oslo bør ta alvorlig på å oppsummere 1. mai-arbeidet. Både feil og gode sider. Det er også viktig å studere denne oppsummeringa til DS nøye, og kritisere den. Det kan avdelinger, styrer, stedslag og enkeltkamerater gjøre.

Mye har skjedd i Norge og i verden mellom den forrige og denne 1. mai. Mange viktige

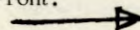
streikekamper, mange andre grupper som har vært ute i aksjoner, mye har skjedd internasjonalt. Uten å gå inn på detaljer som kameratene veit godt om sjøl, er det grunnlag for å si at store grupper med folk i løpet av det siste året har fått en mye klarere forståelse av den arbeiderfiendtlige politikken til DNA/LO-ledelsen. Mange har fått øynene opp for faren fra supermaktene. Mange fler av disse folka kunne ha gått i FFF-toget. De blei ikke spurt.

DS mener at det som hindra oss i å få en virkelig framgang over hele linja, var høyre-avvik og sekterisme.

Faglig 1. mai fronts riktige politikk og angrepa på den.

FFF sto på et parolegrunnlag som ble bygget på en analyse av de viktigste politiske motsigelsene i verden og i Norge. Parole for dagen: Enhet på klassekampens grunn.

1. Styrk fagbevegelsens kampkraft - kamp mot classesamarbeid.
2. Kamp mot DNA-regjeringas og LO-ledelsens kriseforlik med monopol-kapitalen.
3. Kamp mot arbeidsløshet og dyrtid.
4. Kamp mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet.
5. Knus fascismen i Spania. Full støtte til FRAP og ETA.
6. Forsvar norsk sjølråderett. 200 miles fiskerigrense nå.
7. Forby Nazi-partiet Norsk Front.

8. Avvis klassedommen mot Hammerverk-
arbeiderne. Forsvar de demokratisk
rettighetene.
9. Kamp mot all kvinneundertrykking.
10. For et sosialistisk Norge.

Og i tråd med dagens parole "Enhet på
klassekampens grunn", skulle toget vise
alle mulige slag s grupper krav og kamp.
Da avdelingene diskuterte programmet i
februar oppsto en del motsigelser til
parolene. DS visste dette, og svarte i FFP,
men forsto allikevel ikke hvor mye disse
motsigelsene ville hindre mobiliseringa.
Angrepa på programmet var sekteriske avvik,
ofte forkledd i "venstre-frakk", men i innhold
var de høyre, for linja ville hindre mobili-
sering ytterligere. Også andre mer åpenbare
høyre-avvik.

Kamp mot de borgerlige arbeiderpartiene.

Det var kamerater som foreslo at "kamp mot
de borgerlige arbeiderpartiene DNA og SV"
skulle være blant hovedparolene. Kamp mot
DNA- og LO-ledelsen var ikke nok. Disse
kameratene skjønte ikke hvordan en slik
parole 1. mai ville hindre svært mange i å gå
i toget, vi ville skille dem fra oss. Det er ikke
sannat SV-ledelsen er grundig avslørt blant
de store massene. Disse massene må vi forene
oss med i konkrete saker, og hjelpe dem til å
se SV-ledelsens karakter.

Bare folkets egen kamp gir seier.

Avviket tok på seg rød frakk, men var et
høyre-avvik, for linja ville skille massene
fra oss. Dette var nok også uttrykk for et
underliggende ønske om at mest mulig av
partiets program skulle være FFF's program
For å "forbedre" parolen "For et sosialistisk
Norge", foreslo noen kamerater "Bare folkets
egen kamp gir seier", som et tillegg. Ønsket
var å si noe om revolusjon. DS har tidligere
polemisert mot denne parola i FFP. "Bare
folkets ..." er ikke noen gal parole i og for
seg, men som en utdyping av sosialisme parol
er den en revisjonistisk parole. Den står
sånn i SV-dokumenter. De bruker liknede
ord om vegen til sosialismen. Det er bare en
korrekt måte å beskrive vegen til sosialismen
og det er den voldelige revolusjon og prole-
tariatets diktatur.
I beretninga fra DS ble det oppsummert at når
vi korrigerer høyrefeil, er det en objektiv
lov at høyre-avvik kan forkle seg i
"venstre"-frakk for å kunne skjule seg bedre.
Dette mener vi å ha sett i 1. mai-arbeidet.

Ikke inviter SV.

Det var mye diskusjon mange steder, om de
skulle invitere SV eller ikke. En del kame-
rater var uenig i det ("for da gir vi folk
illusjoner om at SV er bra"). Dette var et
høyre-avvik i rød frakk. Uttrykk for
sekterisme. For avviket underkjenner betyd-
ninga av å ha en taktikk overfor slike partier
- en taktikk som letter våre muligheter til å
trekke til oss skikkelige SVere og SV-
sympatisører. Det er et marxistisk prinsipp

å skille mellom ledelse og masser i slike
organisasjoner. Selv om disse kameratene
blei mer eller mindre enige, tror vi at av-
viket stakk dypere enn som så, hos mange
kamerater. For det blei i praksis gjort
nesten ingenting med SVere eller SV-
sympatisører. Noen ytterst få FFF-styrer
hadde SVere med.
En grunn til dette er at en del av de mer
"bevisste" SVerne er blitt tait mer i nakken
av sine egne og blitt mer konsolidert på å
gå i samorg.toget ("skulle prege det"). Men den
viktigste grunnen er egne feilaktige ideer som
hindra kameratene å gå hardt nok på SVere
og SV-sympatisører. Det virka som om
mange ga seg for lett da SVera sa at det var
et AKP-toget.

Det er et uttrykk for vår svakhet at SVera
på Universitetet kunne slå såpass mye i
gjennom med "å prege samorg.toget".
For den taktiske situasjonen i år er mye
gunstigere enn den har vært, og skulle gitt
et annet resultat.

Hva er massenes krav?

I fjor viste høyre-avviket seg i at det nesten
ikke var hovedparoler i toget, unntatt helt
forrest. Det blei oppsummert ("bare brød"),
og da DS hadde sin 1. mai-diskusjon var dette
sterkt framme. Da gjorde DS et overslag, et
revisjonistisk avvik. DS diskuterte platforma
- men diskuterte ikke grundig hvordan vi
skulle virkelig få fram massenes krav i toget.
Dette var et gjennomgående trekk også lokalt,
i januar og februar. Lokalkomiteene disku-
terte og diskuterte forskjellige variasjoner
av hovedparolene. Diskuterte så lokalparoler
men mye mindre grundig. "Glemte" så hoved-
parolene.

I parolegrunnlaget til forskjellige FFFer, er
det et mindretall som har med paroler mot
DNA-ledelsen. Dette er et viktig høyre-avvik
En av de viktigste underparolene: "Styrk fag-
bevegelsens kampkraft. Kamp mot DNA- og
LO-ledelsen", var så og si ikke representert
andre steder enn i Faglig seksjon. Hvorfor
hadde ikke boligfolk med den? De jobber jo.
Parola er viktig for alle folk som vil kjempe
uansett om de tilfeldigvis deltar i en bolig-
avdeling.

Høyre-avviket viste seg også i Spania-
parolen. Ganske mange FFF-komiteer hadde
med paroler å la "Knus fascismen i Spania".
Men hvorfor hadde nesten ingen med "full
støtte til FRAP og ETA"?

Paroler mot supermakene: Flere store
bransjer og mange FFF-grupper sa ikke et ord
om Sovjet/USA. Det var lite av dette: "Lager
arbeidere - kjemp mot supermakene USA og
Sovjet" - eller "Tøyen-beboere - kjemp mot"
osv. I stedet var det en god del som hadde
"Kjemp mot all imperialisme og fascisme".
Det var bra. Men når nesten ingen grupper
peker på USA og Sovjet, viser det en høyre-
tendens.

Vi trur det er mange som har sett en mot-
setning mellom "sentrale" og "lokale"
paroler. I løpesedlene blei ofte de "sentrale"

parolene trykt på den ene sida, og de "lokale på den andre. Da blei det liksom enhet mellom brødkrav og politikk. Men lokale paroler skal vise hva som er viktig for folk på stedet: f.eks. USA/Sovjet, lønnsaker/Nazi, DNA/LO-ledelsen, husleie m.m.

Undersøk hva folk mener.

Vi har tatt opp det vi mener er eksempler på høyre-avvik. Men det er høyre-avvik som ikke er så lett å se, for de forklarer seg i rødt. Det gjelder avviket å ikke ta utgangspunkt i massenes krav. Mange avdelinger gjorde et bra arbeid, hvor de tok utgangspunkt i massenes interesser og konsentrerte seg hardt om enkelte grupper. Men en løpeseddel fra en stor bransje viser så lite konkrete krav/paroler at det er vanskelig å skjønne hvor den kommer fra. Om det er få slike ekstreme tilfelle, så er det ei revisjonistisk tendens i partiet som går mot å mobilisere massene på deres egne krav. Denne linja hindrer folk i å undersøke hva massene er mest opptatt av, og derefter hindrer den at det lages paroler på grunnlag av dette. Å mobilisere på grunnlag av de "minste", konkrete krav er ikke simpel "brød-politikk", reformisme som noen trur. Tvert i mot. Det er et kommunistisk prinsipp av stor betydning, så sant krava er laga på grunnlag av undersøkeiser. Men vi må samtidig sloss for at folk forstår kampen mot imperialismen, DNA-LO-ledelsen osv.

Denne revisjonistiske tendensen later som om den angriper fra venstre, for å lure oss til å tru at den er riktig. Men på lang sikt vil ei slik linje isolere partiet fra massene. (les Mao: Taktikken i den anti-japanske enhetsfronten) DS tar sjølkritikk fordi vi ikke diskuterte disse sakene skikkelig fra begynnelsen. En parole om faren for verdenskrig måtte vi sikre i siste lita på krigskommunistisk vis, fordi vi ikke hadde diskutert viktigheten av denne parolen tidligere. Det var et høyre-avvik.

Kast sekterismen over bord!

Som vi nevnte innledningsvis er det ikke grunn til å være fornøyd med resultatet. Den faglige seksjonen gikk fram fra ifjor som helhet. Det er et av resultatene av at partiet mer retter seg inn på arbeiderklassen. Men husk at det var der to av de store gruppene gikk (fremmedarbeidere og daghjem). Boligseksjonen hadde ikke framgang. Riktig nok hadde bolig-FFF mobilisert folk til faglig-seksjonen. Men samtidig hadde de mobilisert ungdom til seg sjøl. Boligseksjonens størrelse sto ikke i forhold til nivået og bredden i boligkampen. Ungdomsseksjonen var mindre enn i fjor. Nå hadde bolig-FFFene mobilisert en del ungdom - men ungdommen mobiliserte ikke bra nok. Studentseksjonen var liten. Kvinne-seksj. besto stort sett av KF-folk og omtrent ingen kvinner ny-mobilisert til FFF's kvinne-

seksjon. Kvinneseksjonen var ikke stor heller.

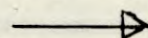
Kameratene kan gå igjennom sine egne resultater på kritisk vis. Hvis dere har gått 10 eller 20 eller 30 fram fra ifjor: Hva med de som dere visste om, men som ikke blei spurt? Hva med de som blei spurt, men som ikke blei diskutert med fire ganger? Mulighetene er store kamerater. Det er rein og skjær sekterisme som hindra oss i å gå 14 000. Dette skal vi lære av, og vi skal kjempe for å rydde unna disse feila. DS kan oppsummere en del utslag av sekterismen:

1. Da FFF-gruppene blei danna, var det et gjennomgående trekk at gruppene besto av folk (sympere) som har gått i demonstrasjonstog (21. august, 1. mai, Hammerværk m.m.) i lange tider, og som for lengst mener riktige ting om Sovjet/USA, DNA-LO-ledelse osv. Det var bra at kameratene tok alvorlig på å diskutere politikk med disse folk. Men det fungerte sekterisk å nærmest holde studie-sirkel i januar, februar og delvis uti mars uten å diskutere like mye mobilisering og masselinje.

I denne perioden var det motsigelser (som tidligere nevnt) som var uttrykk for ei sekterisk linje "FFF er et AKP-tog". DS forsto ikke godt nok betydninga av disse motsigelsene.

2. Forskjellige motsigelser løses ved forskjellige metoder.

I mobiliseringa var det for liten stil med å undersøke hva massene mente. Mao sier vi skal gå ut til massene, lære av dem, summere opp deres erfaringer, og gå ut igjen. Stilen var mye sårn: "Og nå prøver alle å få med seg en hver til neste møte" Og kom det ikke flere, klodde kameratene seg i hue og var skuffa. Det blei ikke diskutert, oppsummert hvilke motsigelser massene hadde til FFF. Hadde det skjedd på systematisk vis, hadde parolene, propaganda og det direkte massearbeidet nådd mye større resultater. Eks.: I et område hadde det vært mye kamper. I oppsummering etter et dør-besøk viste det seg at nesten alle som en sa seg helt enig i parolene, og ville slett ikke gå i DNA-tog. Var det m-l hets som hindra dem i å gå. Da burde kameratene ta seg en KK-runde. Var det motsigelser på Sovjet? Da burde kameratene delt ut/solgt mye mat, om Sovjet akkurat der. Men nei, ikke noe av dette var problemer. Hindringa var at massene syntes de var for gamle til å gå i tog. Da burde kameratene leie/få plass i en buss. Dette viser at forskjellige motsigelser krever forskjellige løsninger. Men hvis disse kameratene ikke hadde oppsummert massenes motsigelser, ville de ikke ha klart å løse problemet. Eks.: På en skole hadde FFFen finni ut hva som var massenes interesser. Så gikk de ut og forklarte det for massene. Men massene var opptatt av noe helt annet, nemlig forbudet av Norsk Front.

Når det var liten forståelse for denne riktige måten å mobilisere på, viser det bare tendensen til å ville administrere massene, og ikke høre på dem, lære av dem og overbevise dem. Det er revisjonisme å ville administrere massene.

3. FFF er et AKP-tog.

DS gjorde undersøkelser i partiet, og det kom klart fram at det både her og der stakk fram ideer om at FFF egentlig var et AKP-tog. Det burde DS skjönt bedre allerede da parolegrunnlaget ble diskutert (se ovenfor). Denne sektteriske ideen førte til at når SV-sympere sa akkurat det, ga kameratene seg altfor lett (Det er jo noe i det du sier, og da er det ikke så rart at SV-sympere ikke kan gå i FFF). Og da var det jo ikke på sin plass å vente at FFF-komiteene skulle være så breie.

Mens sannheten er at FFF er den breieste og største fronten i Norge. FFF har plass til alle progressive og kampvillige masser. Ideen om AKP-tog vinner også om en svak forståelse for betydninga av fronter. Les Dimitrov. Han sier at kommunistene må organisere de partiløse masser i fronter for at de skal kunne føre kamp for sine interesse. Dette har stor strategisk betydning.

Revolusjonen gjøres ikke ved triksing fra et fåtall kommunister, men ved at de breie folkemassene sjøl er aktive og deltar i kampen. Men at forståelsen for frontorganisering er svak i partiet, er de nåværende frontene (anti-imp, kvinne ...) eksempler på. De er små og svake, ikke store og sterke. Vi må kvitte oss med sektterismens ballast. Studere Dimitrov og Mao.

4. Kunnskaper om distriktet og jobben

Vi har ovenfor skrevet om at det var brudd på linja med å systematisk å undersøke massenes behov og interesser. Dette krever også en undersøkelse og analyse av distriktet/jobben en mobiliserer på: Hva er massenes problemer her på Universitetet? Hva er problemene til de som jobber på gamleheimet på Oppsal? Hvilke saker synes innflytterungdommen det er viktig å ta opp - det bor mange like borti her. Hva slags løpeseddel skal vi lage til dem? Hva synes folk det er viktig å endre på når de gjelder arbeidsforholda på vår fabrikk?

Osv, osv.

Mao peker på i "Taktikken i den anti-japanske enhetsfronten" at vi skal tjene folket og være opptatt av deres problemer, alt fra lyå og brensel til kampen mot inntrengerne.

Sektterisme og revisjonisme hindrer oss i å anvende disse erfaringene fullt ut. Men disse erfaringene skapte sosialisme i Kina. Dette skal vi lære av og anvende i praksis.

Det var et godt eks. på linja med å ta utgangspunkt i ei gruppes krav og så lage propaganda på grunnlag av det, som henvendte seg rettopp til denne gruppa.

Det var fremmedarbeiderne. Mobiliseringa av dem skjedde gjennom ei kampanje. Ei gruppe

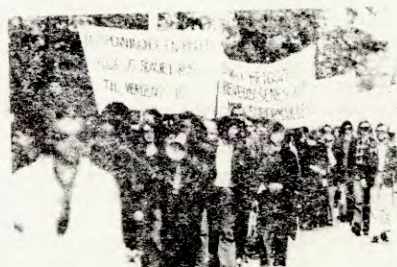
folk dreiv hele tida mobiliseringa videre, summerte opp underveis og gikk ut igjen. Dette ga strålende resultater.

5. Å mobilisere tar lang tid.

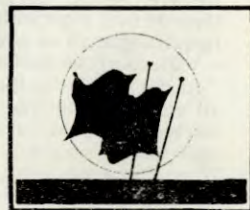
I begynnelsen av april vedtok DS at det ikke skulle holdes flere avd.møter, men at folk skulle ut i aksjoner og mobilisere og undersøke hva massene mente. Fra begynnelsen av april var det også slik at folk virkelig kom seg ut mange steder. Men det er klart at hvis sektterismen er ganske rotfesta i ei avd., er det ikke gjort på 4 uker å mobilisere mye folk til å gå i FFF-tog. Mange må diskuteres med både tre og fire ganger.

Lokale tog.
Det er veldig viktig å ha lokale 1. mai-tog i denne byen. Å gå ut på gata med politikken er et tegn på styrke. De fleste massene er ikke i sentrum 1.mai, men et lokalt tog kan de se. De ser at kommunistene står på folkets side. Mange kamerater gjorde en god jobb, og var kampvillige for å lage lokale tog. Samtidig hadde flere av togene tilbakegang i oppslutninga. Dette er nok sektterismen.

DS hadde ikke noen klar formening om hvor det burde være lokal-tog. Det viser at DS ikke hadde full forståelse for lokaltogenes betydning. At DS kom i slutten av mars og ba en del steder om å lage tog istedenfor ute-møte, mener vi var riktig. Men det skulle vært gjort i januar.

mobiliser breit til sommerleirene.

Mao: "Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem, for på den måten å utarbeide riktige ideer for ledelse - det er den grunnleggende metoden for ledelse."

Sommerleiransvarlig må sammen med avd. styret legge planer slik at alle i avd. blir dratt med i sommerleirmobiliseringa:

1. Målsetting for hver enkelt.

Hvem skal kontaktes, hvem har ansvar for å følge opp hvem.

2. Lag aksjoner.

Vi må bruke erfaringene fra 1. mai arbeidet hvor vi hadde dørbesøk, stand og møter. Men dette må ikke baseres på hver enkeltets initiativ. Vi må gå sammen. En gruppe samles på forhånd, diskuterer hva som bør legges hovedvekten på i propagandaen - gå ut - komme tilbake og oppsummere resultatet. Da forener vi det personlige ansvaret med det kollektive.

Trur vi at vi får med alle som var med i FFF? Nei, det gjør vi ikke. Derfor er det viktig at vi deler massene i tre; de framskredne, mellomliggende og tilbakeleggende. Dette er helt nødvendig slik at vi kan gå systematisk til verks. Vi vil ikke klare å nå ut til alle i løpet av den tida - i og med at det trengs grundige diskusjoner. Derfor sikrer vi at de mest framskredne blir spurt først. Samtidig må vi legge opp tidsplaner slik at alle de vi mener bør dra på leir - kommer seg på leir. For å lede arbeidet stadig bedre må vi alle ut og undersøke hva som er problemet: hvorfor noen ikke vil dra på leir - hva folk har motsigelser på. Men også hvorfor folk vil dra på leir. Når dette blir oppsummert vil vi komme opp på et høyere nivå i mobiliseringa: Vi har lært av hverandres erfaringer, vi kan gjøre nye tiltak, finne nye metoder som vi i starten ikke greide å se.

Mao: "... Enhver kamerat - hvor han enn befinner seg - må lære seg opp til å knytte forbindelse med massene. Han må aldri stille seg over massene, men gå ut blant dem."

Det betyr bl.a. å ta deres problemer alvorlig - hva er problemene - hva hindrer folk i å dra på leir? Jeg skal her trekke fram 3 ting jeg trur er viktige:

1. Sikkerheten - at vi bruker dekknavn

2. Programdiskusjonen - at vi gjør denne diskusjonene så vanskelig i vårt eget hue at vi ikke tør mobilisere på det.

3. Sekterismen.

Til det første:

Dette er ikke vanskelig å forklare - spørsmålet er hvordan. Henviser vi til IB

i Sverige, eller forteller vi om sjefen på jobben som sto og telte alle fra arbeidsplassen 1. mai? - at denne sjefen var interessert i å vite hvor mange og hvem. Dette skjer i FFF. Vil ikke det skje på sommerleir hvor vi og sympere i ei uke vil være et smørøye for agenter? Da kan de sitte å notere alle data villig vekk, hvis vi ikke har ei linje som beskytter våre venner og partimedlemmer. Derfor bruker vi dekknavn, ingen opplysning om hverandre, ingen fotografering. M.a.o. behøver vi ikke dra til Sverige for å finne forklaringer, det blir fjernere "det angår liksom ikke oss", når vi har nok av konkrete eks. å vise til sjøl, som lett overbeviser sympere at det ikke er vi som er paranoide. Uansett om sympere har motsigelser på dette eller ikke, er det viktig at vi forklarer sikkerheten.

Til det andre:

..."Våre kamerater må ikke gå ut fra at alt som er klart for dem, også er klart for massene. ... Våre kamerater bør ikke tro at alt som de selv ikke skjønner, også er uforståelig for massene."

Er det vanskelig å få med folk på

"viktigheten av programdiskusjonen"?

Ja, jeg trur det hvis vi følger denne tankegangen:

Er sjøl så usikker på grunnleggende motsigelser, hovedmotsigelsen - hva blir hovedmotsigelsen under en 3. verdenskrig osv., så da vil heller ikke de sympene som jeg kjenner kunne gripe det.

Den eller de kameratene får ikke mobilisert mange til sommerleir!

Det er riktig at det er mye uklarhet og motsigelser i organisasjonen på dette, at det er en vanskelig, men jævla o.k. diskusjon. Derfor diskuterer vi dette nå og på sommerleir. Men begynner ikke kameraten i gærn ende? Vi har diskutert grunnleggende- og hovedmotsigelsen i lang tid, det har sikkert ikke sympene gjort og da er de heller ikke i utgangspunktet så opptatt av det. Hva med å starte diskusjon om imperialismen, om klasse f.eks. (uten å hoppe rett på hvorfor lærere og sjukepleiere ikke tilhører arbeiderklassen) Det vil folk diskutere, det er de opptatt av. Eller ta utgangspunkt i andre saker som kan føre diskusjonen inn på programdiskusjonen etter hvert.

Mao: "... Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten.... For først når flertallet av massene, som resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres. Dersom vi ikke går frem på denne måten, risikerer vi å

løsrive oss fra massene ..."

Hvordan vil jeg sjøl forklare viktigheten og nødvendigheten av programdiskusjonen?

- Ville begynne med at programdiskusjonen er "alt det vi står og lever opp i" - så gå konkret til verks, stille spørsmål til de jeg vil overbevise. Eks. på handlingsprogrammet: Hva gjør vi med målsaka? Samene? På den måten få en diskusjon som i praksis overbeviser symperen om at han har noe å bidra med. (Alle har sin mening om målsak og samer!)

Eks. prinsipp-programmet:

Begynn med supermaktene (alle snakker om supermaktbegrepet). Ut fra det, gå videre på Sovjet - er Sovjet en trussel idag - eller ikke. Ut fra det også over på faren for en 3. verdenskrig. Her er 2 eks. som kan brukes i "motsigelses"-diskusjonen.

Er staten et organ for klasseundertrykking?

Er kommunen lik staten? - eller et organ som blir undertrykt av staten - som vi kan presse - dette har mange meninger om.

Dette er å ta utgangspunkt i sitatet: "Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser...". Vi skal gjennom diskusjon (praksis) overbevise våre venner om at programdiskusjonene og diskusjon på faren for en 3. verdenskrig er nødvendig ikke bare for partiet, men også for arbeiderklassen og dens allierte.

Til det tredje:

Sommerleir er ikke et partilandsmøte. Nei, det vet vi da vel alle. - Gjør vi det?

"Gleder meg til leiren - har så mye motsigelser (uklarheter) på programdiskusjonen - der skal jeg bli konsolidert på den riktige linja." Det er riktig å si at hver enkelt blir mer konsolidert på partiets politikk - men å si at en blir konsolidert, dvs. hva som er riktig, opplest og vedtatt, på programdisk. er feil. Programmet skal ikke gjøres ferdig og vedtas på leiren. Diskusjonen fortsetter

på leiren, mer intenst, oppsummering til da blir lagt fram - og diskusjonen fortsetter som på alle andre områder.

sommerleirene er først og fremst til for at vi og venner av partiet skal diskutere politikken. Vi er for breie diskusjoner som fører til at den blir bedre.

Å tru noe annet er feil, for da må konsekvensen bli at bare partimedlemmer bør dra på leir, til et "utvida avdelingsmøte". Det er uhyre sektersk.

Betyr det at vi på leiren må holde kjeft om våre motsigelser, at leiren ikke vil hjelpe meg til å oppklare mine motsigelser?

Nei, det betyr det ikke. Vi skal nettopp legge fram hva vi mener for å bringe diskusjonen flere skritt framover, og vi skal spørre massene hva de menere. Men vi må anstrenge oss for å klare å legge fram problemene våre enkelt og greitt slik at andre kan forstå dem. Det er jo det som er problemet vårt nå også, at vi gjør tingene vanskeligere enn de er.

Vi skal hverken overvurdere eller undervurdere våre venner. Det veit vi ikke om vi har gjort før vi spør dem om hva som er problemet. Da vet vi hvordan vi skal gripe det an. Da klarer vi å skape entusiasme for leiren.

Her har jeg lagt fram det som jeg trur er de viktigste problema når det gjelder mobiliseringa. Erfaringene konkret, vil kanskje bli andre når vi kommer oss ut.

Sektersisten sitter hardt i oss - vi ble ikke kvitt den 1. mai. Det betyr at vi må anstrenge oss, jobbe hardt for å komme ut blant massene og få dem mobilisert til leirene.

kritikk fra redaksjonen

I TF er kamerater blitt kritisert for ikke å følge opp diskusjonen når de har skrevet innlegg det er kommet svar på. Dette gjelder også FFP. Særlig vil vi oppfordre to fagorganiserte i MÅSS - nr. av FFP som var uenig i taktikken overfor SV i 1. mai-arbeidet til å svare. 1. mai er nå over, så det skulle være mulig å oppsummere diskusjonen. Kritikken gjelder også AVDELING 10510 i APRIL - nr. av FFP som var uenig i punkter av DS-beretninga. Vi vil rose boligkaderen som er flinke til å bruke FFP som diskusjonsorgan. Her vil redaksjonen kritisere seg sjøl, for ikke å sammenfatte denne diskusjonen og bringe fram DS' linjer. Vi kommer sterkere igjen i julinummeret!

Red.

fremmed arbeidere

Proletarar i alle land, foren dere!

1. mai 1976 gikk det for første gang en egen seksjon for fremmedarbeidere i Faglig 1.mai fronten. 430 deltok der, endel gikk i andre seksjoner og grupper. Dette var et stort steg framover, og det fulgte opp den enheten mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere som Jøtulstreiken ble et seierrikt eksempel på. Men dersom vi i tida framover skal følge opp disse resultatene og styrke solidariteten med våre utenlandske kamerater, så er det viktig å se nærmere på linjene i dette spørsmålet.

Proletarar i alle land foren dere! Dette er avslutningsordene i Det kommunistiske manifest og det var hovedparolen for fremmedarbeiderseksjonen. Men er denne linja like sjølsagt? I siste nummer av Tjen Folket ble det pekt på at det i m-l-bevegelsen også har vært - og kanskje hos endel kamerater ennå er - et nasjonal-sjåvinistisk avvik. "Steng grensene" var hovedparolen KK stilte for fremmedarbeiderne i et nummer i 1971. (nr.9). Parolene i årets 1. mai tog - om at innvandringsstoppen fremmer slavekontrakter og fungerer rasistisk - står for en helt annen linje. Etter min oppfatning må vårt utgangspunkt nettopp være den proletariske internasjonalismen. Vi må hele tida ha for øye at alle lønnsarbeidere, uansett rase, nasjonalitet o.a. skiller, har en vesentlig ting til felles: de er proletarar, de utbyttes og undertrykkes. Derfor har de også en felles interesse av solidaritet og enhet i kampen mot lønsslaveriet og for sosialismen. Mot dette står en annen linje, som legger stor vekt på nasjonale skiller, og som i enhver konflikt tar utgangspunkt i sin egen herskerklasses interesser. Med et sånt standpunkt blir fremmedarbeiderne ikke vurdert som klassefeller, men som folk som "truer" f.eks. norske arbeideres kortsiktige interesser. En artikkel i Røde Fane (nr. 3-1974) er etter min mening et eksempel på det siste. Der er det først og fremst følgende saker som blir "slått fast" om fremmedarbeiderne: - at de skiller seg fra den nasjonale arbeiderklassen språklig og kulturelt, og at de ofte har lite kontakt med norske arbeidere ut over at de er på samme arbeidsplass. - at de lett kan splittes innbyrdes. - at deres organisasjonsprosent er lav. - at de kan brukes som streikebrytere. Det konkluderes i artikkelen med at alt dette og mye annet gjør dem til en ustabil gruppe innafor arbeiderklassen og at de er uten kampradisjon.

Men hva slags argumenter er egentlig dette?

Sjølsagt kan immigranter brukes som streikebrytere. Men det kan da bevislig også norske arbeidere, jfr. Linjegods!

Det er riktig at fremmedarbeidere fra ulike land kan ha religiøse og kulturelle motsettelser som gjør dem mulig å splitte og svekke. Men det fins da bevislig liknende problemer også blant norske arbeidere, uten at vi derved endrer en tøddel på vår oppfatning av proletariatets oppgaver og ledende rolle. Og når det sies at organisasjonsprosenten blant fremmedarbeiderne er lav, så må vel oppgaven være å undersøke hvorfor og legge forholdene tilrette for f.eks. økt grad av fagorganisering!

Nei, denne typen argumenter er bare et skalkeskjul for sjåvinisme, for å skape et bilde av at fremmedarbeiderne er en slags pariakaste på sida av proletariatet. Og i sin ensidighet er den også grunnfalsk. Erfaringene fra klassekampen i mange land viser oss nemlig at fremmedarbeiderne også kan være blant de mest militante og klassebevisste. Nettopp det ga Jøtulstreiken et eksempel på i vårt land. Og nettopp denne aktive rollen i klassekampen må det sjølsagt være vår målsetting at stadig fler kamerater blant fremmedarbeiderne skal bli istand til å spille.

Noen saker i tillegg. Jeg har hørt kamerater forsøke å forsvare manglende interesse for å reise kampen blant fremmedarbeiderne med at de blir jo så kort tid i landet. Dette er sjåvinisme i praksis! Monopolkapitalen ønsker sjølsagt at immigrant-arbeiderne skal være lette å eksportere tilbake. Men vi ser at fremmedarbeiderne både ønsker langvarige arbeidskontrakter og kjemper mot å bli utvist.

Og videre: korttidsarbeiderne på slavekontrakt, trenger ikke nettopp de et kommunistisk parti som raskt kan reise solidaritet og støtte dem i kampen mot klassefienden? Svaret er ja!

Etter min oppfatning må vi også ha et strategisk perspektiv på dette arbeidet. Det er vår internasjonale plikt å utvikle fremmedarbeiderne som skal tilbake til sine hjemland til kommunister. Jfr. Kommunistpartiet i Frankrike og dets rolle for f.eks. mange Indo-kinesiske kommunister. Den sosialistiske revolusjonen er vårt felles mål over hele verden.

Til slutt noen ord om vår praksis. Jeg tror mange gjennom 1. mai arbeidet

gjør 21. august til et nytt gjennombrudd i kampen mot usa og sovjet

Kamerater

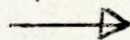
21. august er det 8 år siden det sosial-imperialistiske Sovjet invaderte Tsjekkoslovakia. Siden den gang har Sovjet hatt store styrker stående i Tsjekkoslovakia. Landet er okkupert. Sosialimperialistenes sjendige forbrytelser mot det tsjekkiske og slovakiske folket er bare ett eksempel på den imperialistiske supermakta Sovjet sin undertrykking av verdens folk. Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia ble møtt med harme og kraftige protester fra arbeiderklassen, intellektuelle og andre grupper av folk over hele verden. Borgerskapet som er knytta til den andre supermakta protesterte også, og forsøkte å bruke okkupasjonen til å angripe kommunismen. Borgerskapet har siden innbitt kjempet for å fastholde ideen om at Sovjet er kommuniststyrt. Men for arbeiderklassen og andre grupper i folket, og for alle som ønsker å kjempe mot imperialismen var Tsjekkoslovakia i 1968 det som fikk tusener til å se at Sovjetstaten måtte ha skiftet klassekarakter. Den moderne revisjonismens representanter i Norge måtte til og med av opportunistiske

grunner formelt protestere mot invasjonen. Så sterk var harmen i folket.

Den nye m-l bevegelsen gikk i spissen for demonstrasjoner mot Sovjet.

Bevegelsens politikk: Kamp mot både USA-imperialismen og den Sovjetiske sosial-imperialismen ga et helt riktig svar på de spørsmål ærlige anti-imperialister måtte stille. Denne linja har siden vært rådende i den anti-imperialistiske kampen i Norge. Men de moderne revisjonistene som klart ser hvor avslørende okkupasjonen av Tsjekkoslovakia er for deres råtne politikk, gjorde alt for at okkupasjonen skulle bli glemt. Denne linja fikk også innflytelse i m-l-bevegelsen og er et av de klareste uttrykk for de alvorlige revisjonistiske avviker som fantes i partiet ved stiftelsen.

I beretninga fra 1. landsmøte står det: (s.133)"Men hver gang Sovjet gjennomfører nye angrep på folkernes kamp, slik som overfallet på Tsjekkoslovakia i 1968, vil NKP-ledelsen måtte velge hva som teller mest: hensynet til den norske arbeiderklassen eller lojalitet overfor lederne i Kreml. I 1968 valgt NKP å gå imot invasjonen, sjøl om protesten

(Proletarer i alle land.....)

opdaget hvor lenge vi har neglisjert arbeidet i denne delen av proletariatet. I mange boligstrøk var fremmedarbeiderne aldri blitt oppsøkt og diskutert med. Mange arbeider-..... kvartaler ble sett på som "dårlige KK-distrikt", rett og slett fordi mange av arbeiderne ikke kan lese norsk.. Så la oss skaffe stadig mer opplysningsmaterieill på deres eget språk.

Vår oppgave må nå være å vise solidaritet i praksis, dvs.:

- at vi setter oss inn i fremmedarbeidernes situasjon, og gjør oss kjent med den spesielt harde utbyttinga og undertrykkinga de utsettes for.

- at vi arbeider med det mål for øye at fremmedarbeiderne sjøl må reise kampen for sine interesser og at vi solidariserer oss med denne kampen.

- at vi etterhvert setter oss inn i fremmedarbeidernes kultur, forholdene i deres hjemland og blir istand til å diskutere klassekampen rundt om i verden.

- at vi også blant fremmedarbeiderne viser at hovedsaka er kapitalens utbytting av alle arbeidere, og at vi må bygge på enhet og klassesolidaritet.

nina

var halvhjertet."

En ting er at dette er å skjønne NKP. Angivelig var det "hensynet til den norske arbeiderklassen" som avgjorde protesten mot invasjonen og ikke hensynet til fortsatt å kunne være istand til å forsvare interessene til isarene i Kreml.

Det som var enda verre er at AKP her støtter synet som reduserer okkupasjonen av Tsjekkoslovakia til bare invasjonen, en hendelse for flere år siden og ikke en aktuell okkupasjon av fascistisk karakter. Denne linja hindret kamp mot Sovjets sosialimperialisme og viste seg bl.a. ved at all kamp mot Sovjet ble droppa 1. mai 1973, og spørsmålet ble heller ikke reist av RV ved stortingsvalget. Vårt parti har startet oppgjøret med det moderne revisjonistiske avviket i partiet. Den politiske linja er korrigert. Kampen mot de imperialistiske supermaktene og mot den moderne revisjonismens innflytelse i arbeiderklassen står først på dagsorden. Kampen mot supermaktene vinner fram i verdensmålestokk og i Norge. Sosialimperialismens undertrykkelse og kamp om verdensherredømmet blir stadig mer avslørende. AKP er den ledende kraften for disse avsløringene som det eneste partiet som mobiliserer til kamp mot begge supermaktene.

Men det faktum at AKP er den ledende kraften i kampen mot de to imperialistiske supermaktene betyr ikke at partiet har kvittet seg med det moderne revisjonistiske avviket. 1. mai arbeidet og mobiliseringa til 20. mai har avslørt flere aspekter ved avviket. Revisjonistene forsøker nå innbitt å framstille motstanden mot supermaktene som begrenset til m-l-bevegelsen og dens nærmeste sympatisører. Revisjonistene er livredd en massebevegelse mot de imperialistiske supermaktene. Det faktum at AKP er det eneste partiet som kjemper mot de 2 imperialistiske supermaktene forvrenses til at bare AKP-sympatisører kan mobiliseres i kampen mot supermaktene.

Denne ideen som bare tjener den moderne revisjonismen er svært utbredt i våre egne rekker. Tendensen til å forveksle massene med de partiene de stemmer på er typisk for høyreavviket i partiet. Denne ideen er idag et alvorlig hinder for at partiets medlemmer entusiastisk skal gå ut til massene med politikken vår.

I "Imperialismen og splittelsen i sosialismen" sier Lenin: "Vi kan ikke - og ingen annen kan - regne ut hvilken del av proletariatet det er som følger og kommer til å følge sosialsjåvinistene og opportunistene. Bare kampen vil vise det, bare den sosialistiske revolusjon vil avgjøre det for godt. Men vi vet sikkert at "fedrelandsforsvarerne" i den imperialistiske krigen bare representerer et mindretall. Og derfor er det vår plikt, dersom vi ønsker å forbli sosialister, å gå lavere og dypere til de virkelige masser. Dette er hele meningen med kampen mot opportunisten og hele innholdet i denne kampen. Ved å avsløre den kjennsgjerning at opportunistene og sosialsjåvinistene i virkeligheten forråder og selger massenes interesser, at de forsvarer

de midlertidige privilegiene til et mindretall av arbeiderne, at de eksponerer for borgerlige tanker og innflytelse, at de i virkeligheten er forbundsfeller og agenter for borgerskapet, lærer vi massene å bli klar over sine sanne politiske interesser, å kjempe for sosialismen og revolusjonen gjennom alle de lange og pinefulle omskiftene i imperialistiske kriger og imperialistiske våpenstillstander."

Kamerater om vi tenker oss om: hvem er det som støtter Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia: Er de mange? Nei de er få! Hvem er det som tar avstand fra okkupasjonen? Er de mange? Ja de er mange! Er det slik at m-l-bevegelsen står alene på det standpunktet at begge de to supermaktene må bekjempes? Nei, tusener på tusener av norske arbeidere tar avstand fra begge supermaktens undertrykking av verdens folk. Hva viste 1. mai? At de stedene der vi gikk dristig ut til "de virkelige masser", der ble massene mobilisert. Fremmedarbeiderseksjonen er et typisk eksempel. Der høyre-sekterismen sto sterkt ble det tilbakegang. Hva viste 20. mai? 2400 gikk i tog, omtrent det samme tallet på underskriftssteder? Dette er færre enn hva Rød Valgallianse hadde ved kommunevalget i 75 og da var kampen mot sosialimperialismen et sentralt punkt.

Hva viser dette?

Jo, at tallene både når det gjelder 1. mai og 20. mai uttrykker hvor langt ut til massene vi har nådd med underskriftslistene, hvor mange vi har besøkt eller fått snakket med og i liten grad hvilken oppslutning vi reelt har om politikken.

Enkelte resultater av underskriftskampanjen bekrefter dette synet. Det er kamerater som systematisk har gått til alle arbeiderne på sin plass, Andre plasser og det slik at bare de nærmeste sympatisørene er spurt. Resultatet er deretter.

HVA BETYR DETTE FOR MOBILISERINGA TIL 21. AUGUST ?

1. Vi bør lage en underskriftskampanje av samme karakter som til 20. mai. Til tross for manglene var kampanja svært bra. Helse-annonsen i Dagbladet var imponerende.
2. Underskriftskampanjen blir virkelig organisert og fulgt opp som kampanje. Det vil bl.a. si at tallene blir summert opp underveis. Diskusjoner om målsettinger, metoder osv. Propaganda i pressa.
3. Det stilles en minimumsmålsetting for hver kamerat på 10 underskrifter. Denne målsettinga skal diskuteres og kamerater som synes den er for høy skal si ifra, forat dette kan diskuteres.
4. Alle lag får dobbelt opp med lister, beregnet på sympatisører som skal mobiliseres til å delta i kampanjen.

siste etappe i rotasjonskampanja

Denne etappa skal gå helt fram til nyttår, og det skal samles inn 600.000 kroner på landsbasis. Dette er det største økonomiske løftet partiet noen gang har tatt på seg, og det sier seg sjøl at det krever både innsats, dristighet og fantasi av alle dersom målsettinga skal oppfylles.

Alle avdelinger har nå fått målsettinga for kampanja. Det er viktig at disse målsettingene blir diskutert snart, at hvert medlem får ansvaret for sin del og at kampanja blir ført kontinuerlig, uten lange pauser. Her nytter det ikke med et skippertak like før jul. Og husk at målsettingene er minimumsmålsettinger som bør overskrides.

Når avdelingas målsetting er stykka opp på de enkelte medlemene er det to måter å tenke på:

1. "Dette beløpet skal jeg ut med fram til nyttår"
 2. "Dette beløpet skal jeg mobilisere massene til å gi", i tillegg kan jeg gi en del sjøl."
- Den første metoden er feilaktig tvers i gjennom, og uttrykker ei sektersk holdning: "Vi er de store heltene, massene skjønnere ingenting". Ingen blir trukket en

millimeter nærmere partiet om du er innstilt på å gi hele beløpet sjøl. Ikke er du spesielt offervillig heller, for du er ikke villig til å ofre tid og krefter på å drive massearbeid. Den andre holdninga uttrykker derimot ei riktig linje, masselinja. For kommunister er masselinja et prinsipp som gjelder i økonomisk arbeid, som i politisk arbeid ellers. Vi har tillit til massene, også når det gjelder økonomisk arbeid. Bare ved å gå på folk, diskutere politikk med dem og overbevise dem, kan vi knytte dem nærmere til oss. Rotasjonskampanja er altså ikke bare ei økonomisk spørsmål for oss sjøi, men et økonomisk og politisk spørsmål for oss og for massene rundt oss.

Når det gjelder konkrete arbeidsmetoder er det viktig å få folk til å binde seg til faste beløp, helst ukenlige. Lag lister hvor folk kan tegne seg. Gå på faste KK-kjøpere, masser i frontorganisasjoner, leieboerforeninger, og andre masseorganisasjoner hvor vi jobber. Og ikke minst: Gå på arbeidskamerater. Ta med listene på KK-stands. Der treffer vi folk vi kanskje ikke ser andre steder.

Det er i det hele tatt viktig å vise dristighet og fantasi i innsamlingsarbeidet. Denne kampanja er et svært økonomisk løft. Skal vi greie å gjennomføre den med godt resultat er vi nødt til å stole på massene.

FRAM FOR EI SEIERRIK KAMPANJE !

DS/Kass.

(21. august....)

5. Allerede nå bør kameratene begynne å sette opp lister over folk de har spesielle personlige forbindelser med: 1. Nære

slektinger 2. venner 3. naboer 4. arbeidskamerater.

studier — sjølstudier

— en metode for kontinuerlige studier

Sjølstudier er et spørsmål om gode studievaner. Men gode studievaner kommer ikke av seg sjøl. Det krever for det første at en virkelig forstår nødvendigheten av å studere, for det andre å disiplinere seg og sette av tid og for det tredje å studere aktivt dvs. notere, sette spørsmålsteget, summere opp kapitler, tenke gjennom konkrete eksempler. En sjøl har vært oppe i og hele tida målrette studiene på å anvende dem.

For å bryte gjennom liberalismens hengemyr på dette området, er det bra å ta sjølstudier opp som en del av et stedslags- eller avd.-møte. Kort innlede om studienes betydning og om boka som skal leses. Diskutere hvordan en kan rydde tid og hvilke problemer kameraten har. En vedtar så en frist for når boka skal være lest. Slik situasjonen er nå, når mange har dårlige studievaner, er det fint om en kan holde et eller flere studiemøter med fastlagte diskusjonsspørsmål og aktivisere kamerater med korte innledninger på spørsmåla. Dette bidrar til å abspore og drive studiene framover. Som et minimum

bør en ha et oppsummeringsmøte, der en tar for seg det mest sentrale i boka og om en har klart å gjennomføre sjølstudiet etter planen. Det er viktig med kritikk og sjølkritikk dersom det er tendenser til slapphet med lesinga. Sjølstudier bør på lengre sikt ikke være avhengig av egne studiemøter. Det er dette som er det særegne med sjølstudier. Men for å innarbeide studievaner kan det være nødvendig. Å ha gode studievaner vil også si at en sjøl tar initiativ til studier i tillegg til de obligatoriske bøkene.

Kamerater!

Vi trenger erfaringer. Vi veit at mange har gjort en bra jobb med sjølstudiene. Skriv om dette til FFP og la andre ta del i erfaringene – ikke rug på dem sjøl.

Andre som ikke har gjort noe gjennombrudd bør skrive om hva som er hindringene. I alle fall bør motsigelser på spørsmål i forbindelse med studiene fram i FFP. En aktiv ideologisk kamp styrker partiet. Å gjemme bort motsigelser fører uunngåelig til at partiet degenererer.

gjennomfør vårplanen

Sosialimperialismen – Sovjet idag og Radikalismen – kommunismens barne-sjukdom skal studeres før sommeren. (Radikalismen er utsatt til ny bok kommer.) En tredje bok om høyreavviket i partiet er også satt opp. Mao sier i artikkelen "Forbedre våre studier" at det er tre områder for studiene:

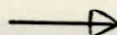
1. Marxisme-leninismens allmenngyldige sannhet.
2. Studiet av de rådende forhold, av virkeligheten som den er.
3. Studiet av historia.

Sosialimperialismen – Sovjet idag rommer alle disse tre områdene for studier. I tida framover, f.eks. i mobiliseringa til den 21. august, blir det viktig å overbevise folk om at vår analyse av verdenssituasjonen er riktig, at den samsvarer med virkelighet-

Vi må kunne avsløre at DNA's, SV's, NKP's Høyres osv. "analyser" ikke samsvarer med virkeligheten, men at de forvrenger og tåkelegger de faktiske forholda i verden idag.

Vi må kunne forklare at disse fører imperialismens politikk og er imperialismens politiske bruhoder i Norge. Men skal vi overbevise folk, så må vi ha grundige kunnskaper om marxismen-leninismen, for å sette alt inn i det rette perspektiv.

Og om de rådende forholda i Sovjet idag. Hvorfor er Sovjet et kapitalistisk samfunn, en fascistisk stat av Hitlertypen? Hvorfor er Sovjet en imperialistisk supermakt som truer og undertrykker verdens nasjoner og folk? Bare ved å studere Sovjets historie kan vi overbevise folk om at det har skjedd en kontrarevolusjon i Sovjet. Våpenet for å klare dette er nettopp boka: Sosialimperialismen – sovjet idag.

studier

Som tilleggstudier: Nils Holmbergs Fredelig kontrarevolusjon I og II. Dette er førstehåndskjennskap og godt dokumentert om forholda i Sovjet før, under og etter kontrarevolusjonen.

Radikalismen - kommunismens barnesjukdom (NB. Kjøp ikke boka før den kommer på Oktober). Partiet er inne i en kamp mot revisjonismen, mot alle høyrefeil i partiet og politikken. Men er det sånn at det eksisterer bare høyrefeil. Det ville vel si å være blind på det ene øyet. Samtidig ville det være blåøyd å tru at ikke vi har barnesjukdommer. Faren for å erstatte den riktige kampen mot revisjonismen med "venstre kommunisme" og "de rene henders politikk" er sikkert til stede. Sjøl om vi har hatt et feilaktig syn og en feilaktig politikk og taktikk overfor SV i noen tilfeller. Betyr dette at vi ikke kan inngå kompromisser og ha en taktikk overfor dem i det hele tatt? Diskusjonen om taktikken overfor SV 1. mai i år, viste at det finnes slike tendenser. "SV er et reaksjonært parti. Vi inviterer ikke reaksjonen 1. mai." Punktum. "Venstre kommunismen" som Lenin polemiserer mot i boka avviser taktikk, tilbaketog og kompromisser og ser på veien til sosialismen som ei snorrett linje, etter ei kokebok. De tror at det som er overvunnet for dem også er overvunnet for massene.

Parlamentet er reaksjonært og har historisk overlevd seg sjøl. Men har det det for massene? Fagforeningene her i landet har en reaksjonær ledelse og det fattes ofte reaksjonære vedtak. Betyr det at vi som er de mest konsekvente kjempere mot alt reaksjonært, ikke skal la oss velge til tillitsmenn og jobbe aktivt i fagforeninga sjøl om flertallet følger de reaksjonære lederne?

"Venstre kommunismens" linje betyr å fjerne seg og isolere seg fra massene. Gjør vi feil av denne typen, er det vi som blir sittende på gjerdet, mens reaksjonære ledere i storting og fagforeninger kan boltre seg fritt blant massene. Det gjelder å stikke fingern i jorda og se hvor en er. I linjegodsstreika kunne en ha oppfordra til å fortsette streika til seier med store ord og fakter. En kunne ha glemt å vurdere styrkeforholdet, ikke regnet med at de klarte å holde trafikken gående med streikebrytere, ikke regnet med at DNA har godt grep om mesteparten av fagforeningene osv. Da hadde borgerskapet vunnet en avgjørende seier. Dette viser at studiet av denne boka er aktuell nettopp nå når vi kjemper mot høyreavviket. Kampen mot "venstre" må ikke gå i glemmeboka.

KRITIKK:

ARROGANT

SJØLOPPATTHET

På AKP's festmøte i Chateau Neuf 1. mai var det tilstede representanter fra FRAP, PCR og PAC. Under appellene til disse kameratene forlot mange salen. Det skapte uro og tiltrakk seg oppmerksomheten. Men viktigst: Den oppførselen som kameratene som forlot salen viste, stemmer dårlig overens med den proletariske internasjonalismen. Folkene som de utenlandske gjestene representerte står idag i første rekke i kampen mot fascismen og imperialismen i verdens målestokk. Kameratene demonstrerte en arrogant sjøloppatthet ved å vise så liten interesse for de utenlandske kameratene. De syntes vel at etter en så vellykka 1. mai kunne de slappe av litt og ikke legge så stor vekt på den proletariske internasjonalismen. De glemmer at de utenlandske kameratene kommer fra land hvor de ikke har fått feira 1. mai som oss, fordi dem jobber under stor illegalitet. For dem var sikkert møtet en stor inspirasjon og et uttrykk for solidariteten i det norske folket, og det er uverdig at en slik oppførsel skal forskyve dette inntrykket.

METTE

I diskusjonene om det nye prinsippprogrammet er det kommet fram en rekke motsigelser. Er monopolborgerskapet en egen klasse, eller et sjikt ~~inn~~for borgerskapet? Hvem er verdens folks fiende nr. 1? Er det USA og Sovjet, eller er det bare Sovjet? Hva er hovedmotsigelsen i Norge? Hva er en grunnleggende motsigelse? Disse og mange andre spørsmål blir diskutert i hele partiet, og forskjellige syn kommer fram. Det er en bra ting at vi får fram motsigelser. Det viser at partiet er livskraftig. Etter at motsigelsene er løst gjennom diskusjon, vil partiet framstå sterkere og mer enhetlig enn før.

I fler spørsmål er det en del uklarheter ute og går, uklarheter som skyldes begrepsforvirring. Spørsmålet om grunnleggende motsigelse og hovedmotsigelse er et sånt spørsmål.

I "Om Motsigelsen" skriver Mao: "I det kapitalistiske samfunn f.eks. utgjør de to motsatte krefter proletariat og borgerskap hovedmotsigelsen." Av dette trekker en del kammerater følgende konklusjon: "Hovedmotsigelsen i Norge går mellom borgerskap og proletariat. Dette gjelder alle kapitalistiske land til enhver tid." At hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom proletariat og borgerskap er jeg enig i. Resten er jeg uenig i. Det disse kammeratene i grunnen sier, er at det er tull å diskutere hovedmotsigelsen i Norge i dag. Det vi må fastslå er bare at Norge er kapitalistisk, og ikke f.eks. føydalt eller sosialistisk. Resten har Mao sagt oss. Jeg mener disse kammeratene gjør dogmatiske feil. Mao har aldri uttalt seg om hovedmotsigelsen i Norge i 1976. Det Mao sier er at i kapitalismen som prosess er motsigelsen mellom borgerskap og proletariat hovedmotsigelsen. Under kapitalismen vil mot-

sigelser forsvinne, nye motsigelser vil oppstå, men motsigelsen mellom borgerskap og proletariat vil være der fra begynnelse til slutt.

Om den grunnleggende motsigelsen sier Mao: "Den grunnleggende motsigelsen i en foreteelses utviklingsprosess og denne prosessens vesensart, som er betinget av denne grunnleggende motsigelsen, forsvinner ikke før prosessen har nådd fram til endepunktet, men stillingen på de forskjellige etapper av foreteelsens lange utviklingsprosess er ofte forskjellig." Motsigelsen mellom borgerskap og proletariat er altså en grunnleggende motsigelse underkapitalismen.

Mao sier vider om hovedmotsigelsen: "Hovedmotsigelsens eksistens og utvikling bestemmer de andre motsigelsenes eksistens og utvikling og over innflytelse på dem." Når vi skal finne hovedmotsigelsen, i et gitt land på et gitt tidspunkt, mener jeg vi må analysere de viktigste motsigelsene og finne ut hvem av disse motsigelsene som bestemmer eller over innflytelse på de øvrige motsigelsene. Etter 9. april 1940 mener jeg f.eks. at motsigelsen mellom den tyske okkupasjonsmakta og det arbeidende folket i Norge i høy grad bestemte utviklinga av motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet i Norge, og derfor var hovedmotsigelsen. Under en framtidig sovjetisk invasjon, mener jeg at situasjonen vil være tilsvarende.

På grunn av sånne saker mener jeg det er feil å tru at hovedmotsigelsen i Norge alltid vil gå mellom proletariat og borgerskap. Det er et spørsmål som bare kan løses ved konkrete analyser.

K.K.-fortsettelse fra s. 20

både Hydro-streik og Hatlebakk-sak midt på sommeren. I 1975 var det streik på Midt-næsse i Nesna og et Sovjet-støtta fascist-kupp i India, bare for å nevne noen viktige eksempler som viser at vi ikke kan la avisa seile sin egen sjø om sommeren.

For det andre har vi ikke råd til en "dump" i opplaget når avisa kommer ut to ganger i uka. Skal vi klare å holde avisa sjølberga, må løssalget og abonnementsverving holdes oppe gjennom sommeren!

I år vil avisa komme ut i hele sommer med en 20-siders utgave hver uke, og denne avisa skal selges! (bare 4-sideren vil stanse i fellesferien)

HVORFOR GÅR SALGET NED OM SOMMEREN?

En objektiv årsak til salgsnedgangen er sjølsagt at bedrifter, skoler osv. har ferie. Derfor blir salg på arbeidsplasser, på universiteter ol. umulig. At skoler og universitet har svært lang ferie gjør at nedgangen i salget slår ekستا kraftig ut på de plassene.

Men at opplaget raser ned sommerstid kommer ikke fremst av objektive vanskeligheter. Det kommer av en småborgerlig holdning som går ut på at "ferie er ferie" at folk tar seg "fri" fra politikken. Videre at det ikke blir tatt et nødvendig grep for å omorganisere salget når salget på jobb/skole stanser.

SALG OG ABONNEMENTSVERVING MÅ SIKRES!

Vi vil faktisk påstå at det finnes en god del nye og bra muligheter til salg om sommeren, på badestender

campingplasser osv. Dessuten reiser mange kammerater på ferie til nye plasser der avisa ennå ikke er kjent, slik at vi har mulighet til å nå et stort antall nye lesere ved å bruke ferietida effektivt. Videre er gateslag, stands og dørsalg sjølsagt utmerka også om sommeren!

At opplaget kan dratte noe ned i de tre ukene i sjølv fellesferien er det neppe mulig å unngå. Men ut over dette er det fullstendig utillatelig med noen større dump i opplaget!

Salget i sommer må sikres også ved organisatoriske tiltak. Sett lokale målsettinger for salg og verving av abonnenter!

GRUNNLAGET FOR DAGSAVIS MÅ LEGGES NÅ!

Dette vil også gi oss et mye, mye sterkere utgangspunkt for salget til høsten, om vi slipper å slite oss opp av en bølgedal i opplaget.

I dag er dagsavisa nærmere enn noen sinne. Når vi kan begynne å utgi Klassekampen som dagsavis avgjøres for en stor del av det arbeid som gjøres NÅ! Raser opplaget ned i sommer, betyr det et hardt anslag mot dagsavisa. Holdes salget, abonnementsverving og opplaget oppe, har vi lagt et solid grunnlag for nye dristige framstøt i utbygginga!

Kammerat i

KK-redaksjonen.

rehabilitering på beboernes vilkår

I marsnr. for FFP legg bustadutvalet opp til eit ordskitte om ulike liner for bustadkampen i gamle bydelar. Det er lett å seie seg samd med kameratane i bustadutvalet i synet deira på at ulike former for bustadkamp må nyttast i høve til om dei styrker eller svekker kampkrafta til arbeidsfolk som bur i byen.

Eg er vidare samd med kameratane når dei meiner dei viktigaste parolane i bustadsarbeidet må bli:

- Kamp mot raseringa.
- Ingen fleire tomtar til kommunen
- Kommunen-ein reidskap for saneringspolitikken til storentreprenørane
- folk som bur skal sjølv avgjera korleis bustadutbedring skal gjennomførast.

Kameratane i bustadutvalet gjev att syn dei meiner står i motsetnad til desse parolane. Dei som står for dette synet seier for det første at utbetringar i bustadtilhøva utan skikkelege standardkrav kan føra til det den førre saneringssjefen i kommunen kalla "krisehjelpiltak som befester en understandard". Vidare at det må reisast krav til kommunen om å sikra bustadtilhøva gjennom vanlege skatteinnkrevingar utan særskilte avgifter (jfr. kloakavgifta).

Parolane her kan bli:

- Nei til planlegging for slum - krev skikkeleg standard
- bustadutbetring er ei kommunal oppgåve.
- Desse parolane oppfattar kameratane i bustadutvalet som uttrykk for ei anna line i bustadkampen enn dei sjølv står for.
- Dei stemplar dette som ei høgreopportunistisk SV-line, som må nedkjempast i partiet.
- Eg kan ikkje vera samd med kameratane i at desse parolane gjev "uttrykk for ei eiga og rang line. Slik dei står kan dei for det første ikkje folkast som ei oppmoding til kommunen om å skaffa seg fleire tomter i byen. Eg kan vidare ikkje sjå at dei gjev uttrykk for at det ikkje er viktig å kjempa mot raseringa, eller at kommunen ikkje er ein reidskap for monopola og sjølv eit monopol. Heller ikkje bryt dei med parolen om at folk sjølv skal avgjera korleis bustadutbetringa skal gjennomførast.

Når kameratane i bustadutvalet likevel legg opp til eit generalordskitte på at slike parolar er ei "feilaktig høyrelinje som i praksis tjener monopolkapitalen og kommunen" tek dei i miss.

Mistaket deira tyder at rehabiliteringslina slik ho står idag treng ei klargjering før ho kan bli ein fullgod reidskap i kampen mot kommunal profittmaksimering og saneringspolitikk.

Freistad på klargjering av rehabiliteringslina Krav til kommunen.

I. Kameratane i bustadutvalet meiner at det å stilla krav til kommunen om å sikra gode hygieniske og sanitære tilhøve i bustadene er å gløyma at kommunen "er en del av det borgerlige statsapparatet ... som utelukkende forplikter seg til fordel for monopolkapitalen". Krav til kommunen blir feid til side som "store illusjoner". Gjennom å stilla krav til kommunen blir han "ikke avslørt som monopolkapitalens redskap". Bustadutvalet freistar latterleggjora krav overfor kommunen ved å visa til ei stortingsmelding der DNA-regjeringa slår fast at kommunen "må spille en mer aktiv tomtepolitikk og erverve mer grunn i de eldre bydelene". Kameratane seier på denne måten det er utopisk og reaksjonært å stilla krav til kommunen om auka plikt til å syta for skikkelege bustadtilhøve. Dette er preik, kameratar. Sjølv sagt må vi kommunistar stilla krav til det borgerlege statsapparatet (utan å gå inn for statseige som prinsipp). Det var rett å krevja at staten skulle garantera at drifta ved Knaben skulle halde fram. Det er rett å krevja arbeidsplassar der folk bur. Korkje slike krav, eller kravet om at kommunen skal støtte bustadtrøng er å gje illusjonar om staten. Gjennom å stilla krav om kommunale pliktar i rehabiliteringa; samstundes som vi går mot "kommunaliseringa" til byråkratkapitalistane i DNA, SV og NKP nyttar vi dei vilkåra klassekampen sjølv i reynda gjev oss.

Bustadkamp og klassekamp.

Kameratane i bustadutvalet kjem trekkande med Engels for å visa at dei som stillar krav til kommunen har "en manglende forståelse for kva slags problem boligproblemet er". Sjølv sagt er ikkje ein husleigestreik på same vis som ein streik i industrien direkte kamp om meirverdet. Men om det er rett at husleiga er ein del av kostnadene for å produsera arbeidskrafta, og at dess kostnadene som alt anna skal dekkjast av arbeidslønna, korleis kan ein da seia at t.d. husleigestreik ikkje "har noe som helst med kampen om merverdien å gjøre"?

At streikar på arbeidsplassane er avgjerande for storleiken på bustadkostnadene i det store og heile, friteik ikkje arbeidarklassen frå å stri for lågare husleige med alle midlar som står til rådvelde. Noko anna er syndikalistiske avvik i dagskampen. Visst skal vi lesa Engels, men for få vegleing til handling, ikkje som bokdyrkarar. Klassane står i motsetnad til kvarandre i bustadkampen og.

3. Dårlege bustadtilhøve og dyrtid.

Kameratane i bustadutvalet vil som kommunistar sjølv sagt arbeide aktivt for best mulig boligstandard i dei eldre bydelene. Dei vil at folk skal bli buande i dei same husa etter at oppussinga er ferdig, og "ikke tvinges av kommunen til å flytte ut av leilighetene sine, mens monopolentreprenørene rehabiliterer etter de de kaller "minstestandard krav"". Bustadutvalet er sjølv sagt imot ein politikk som "gir entreprenørene maksimal profitt og folk en slunken pengepung". Alt dette er vi sandede om kameratar! Men kva skal vi gjere i praksis?

Folk flest i dei gamle arbeidarbydelene har sant nok ikkje mykje pengar. Om dei skal avgjere korleis bustadutbetringa skal gjennomførast må det fastleggast ein norm i arbeidet, same kva bustadutvalet vil seie om svenske tilhøve der "minstestandard forlengst har blitt parole for byggesmonopolene. " WC blir ikkje mindre turvande om kommunen og krev det, heller ikkje meir varme og vatn. Einskilde stader kan slike krav bli innfridde fordi eigarane eller leigebuarane er flinke handverkarar eller dei hjelper kvarandre med dugnad osv. Men dette kan ikkje gjelda alle stader. Mange er ikkje flinke med hendene sine og dugnad kan aldri bli noko hovudprinsipp for bustadkampen under kapitalismen.

Det finst i det heile inga "løysing" på kapitalismens bustadsproblem. Det er som i all dagskamp berre spørsmål om delsgirar, men delsgirar som er overmåte viktige i det revolusjonære arbeidet. Ei sekterisk line for dagskampen hindrar kommunistane i å nå fram til massane med ein riktig propaganda.

Det blir umogelig for massane sjølv å overtyde seg etter egne røynslar om kven som er ven og kven som er fiende. Vi kan ikkje hindra entreprenørane i å henta heim profitt, vi kan derimot hindra maksimalprofitten deira.

Det er rett som bustadutvalet skriv, at løyvingane til bustadreising over statsbudsjettet blir mindre og mindre år for år. Det er rett at DNA legg opp til ein politikk der staten gjennom auka avgifter og husleiger freistar frigjere pengar til andre investeringar enn i bustadreisinga. Bustadutvalet seier: "Bostøtte er ingen løysing, for hvem skal i tilfelle betale den" Vi veit som bustadutvalet sjølv vedgår at arbeidarklassen og de arbeidende folket finansierer alle "rettar" dei har krav på etter trygdeordningane. Krav om auka husleigestønad kan derfor ikkje utan vidare vera uttrykk for "ei klar høgreline". Om kameratane verkeleg meiner at dei ikkje går inn for dårlege bustadtilhøve, må dei gjere greie for korleis dei vil løysa spørsmålet om utbetring utan å stilla krav til kommunen om å dekkja utgiftene i samband med oppussinga. Viktige krav i rehabiliteringa på vilkåra til dei som bur i gamle bydelar må derfor bli:

- Kraftig senking av husbankrenta
- Betre lånevilkår
- Momsrefusjon på utbetringskostnadene
- Husleigeregulering
- Auka bustadstønad

FRANS

svar til frans

Frans hevder boligutvalget går mot å stille krav til kommunen. Det har vi aldri sagt eller ment. Det vi har gjort er å polemisere mot et sett paroler og en politisk linje for boligkampen i eldre bydeler. Vi mener valg av paroler for kampen uttrykker en politisk linje. Paroler som er vage og som fienden kan bruke, tjener fienden og ikke dem som kjemper. Paroler bør peke på hvem som er fienden, fiendens hovedangrep og taktikk, massenes krav og helst angi hvor dan massene skal kjempe for å innfri kravene (handlingsparoler).

Boligutvalget polemiserer mot en linje som satte opp følgende paroler:

Nei til planlegging for slum - vi krever skikkelig standard.

Kommunen må sikre beboernes interesser. Kamp mot boligspekulasjon.

Hvorfor uttrykker dette en feilaktig linje?

-det peker ikke på hovedtrusselen mot de eldre bydelene, nemlig rasering.

-det har ingen parole om at boligutbedring skal skje på beboernes vilkår.

-det peker ikke på hvem som er fienden -

og fiendens taktikk med tomme boliger og oppkjøp av tomter.

-det gir illusjoner om kommunen med formuleringen "kommunen må sikre beboernes interesser".

-det stiller opp diffuse paroler som kommune og monopolkapital kan bruke- "Nei til planlegging for slum - vi krever skikkelig standard".

Boligutvalget står på at disse parolene uttrykker DNA's, SV's og NKP's linje og vil få full oppslutning fra kommunen og monopolkapitalen, i f.eks. OBOS og USBL. Spørsmålet er nå - blir noen av disse parolene noe riktigere om de hektes på paroler beboerforeningene i eldre bydeler har?

Vi vil prøve å svare på en del saker i innlegget til Frans.

1. "Nei til planlegging for slum - vi krever skikkelig standard."

Er dette en utdyping av rehabilitering på beboernes vilkår eller er det en parole som kommunen og storentreprenørene kan bruke? Kan det være noen tvil om at der kommunen vil satse på rehabilitering, er en slik parole

til nytte for fienden. Det er kommunen som vil si "Vi vil ikke ha noen slumrehabilitering og la storentreprenørene foreta omfattende og etter beboernes mening unødvendige inngrep. Frans sier vi må ha en norm i arbeidet (uansett konkrete erfaringer fra Sverige om at det er monopolkapitalen som trenger normer, minstestandard, i sin jakt på maksimalprofitt i rehabiliteringssaker).

I Oslo kommuneplan 1976-85 antydes det to normer:

-en for hus som skal stå i ca. 10 år, der det bør legges inn W.C., men ellers minst mulig inngrep.

-en for hus som skal stå ca. 30 år eller mer. "De bør gis en godtagbar standard, noe som kan innebære omfattende inngrep" (sit. fra planen).

Mener Frans virkelig det er kommunistenes oppgave å begynne å krangle med kommune og monopolkapital om hvilken norm som skal fastlegges? Normer er ikke avgjørende. De er tvert imot unødvendig for beboerne i deres kamp for rehabilitering på sine vilkår. Om beboerne får hindret raserings- og de eldre bydelene og får bedret boforholda sine, vil det være et resultat av deres egen kamp. Derfor må beboerne organiseres på bestemte krav de sjøl reiser i hver eneste gård. Det er kommunistenes oppgave å få folk til å formulere krava sine og til kamp for dem. En slik organisering har enkelte beboerforeninger startet. Det betyr dørbesøk og diskusjonsmøter i hver gård, der beboerne heit konkret finner ut hva en rehabilitering på beboernes vilkår betyr i deres gård. Kravene kan da bli f.eks.: "Vi vil ha innlagt toalett nå" og en rekke andre konkrete krav. Kravene stilles da til kommunen gjennom beboerforeninga med eventuell tidsfrist for vedlikehold og rehabilitering. Den aksjonsformen beboerne i ett tilfelle har truet med, har vært husleiestreik. Etterhvert som spørsmålet om rehabilitering på beboernes vilkår kommer mer i brennpunkt i flere bydeler, kommer vi sikkert til å få en rekke husleiestreiker på et slikt grunnlag. (Parolene kan bli av typen: "Ingen husleieinnbetaling før taket er reparert og klosett innlagt").

Men hovedangrepet nå for de eldre, sentrale bydelene er raserings (tommeleiligheter), med okkupasjoner som viktigste kampmiddel.

Konklusjon: Det er ikke beboerne, men fienden (monopolkapitalen og kommunen) som trenger normer.

2. "Bustadutbedring er ei kommunal oppgave" Trenger beboerne denne parolen i sin kamp? Eller vil parolen tjene dem som vil at beboerne skal sette seg ned å vente på kommunens løfter? Boligbygging har vært og er definert som statens og kommunens ansvar og oppgaver. Staten sørger for lovene, kommunen for tomtene til monopolkapitalen. Tilsvarende vil rehabilitering bli definert som kommunens oppgave (både av staten,

kommunen og monopolkapitalen). Vi synes parolen Frans foreslår er en grotesk parole å stille for den kampen beboerne må føre. Boligutbedring på beboernes vilkår vil som alle andre ting være et resultat av arbeidsfolks egen kamp. Og hva mener Frans med at kommunen må "sikre bustadstilhøva gjennom vanlege skatteinnkrevingar utan særskilde avgifter"? Parolen til Frans er bare en omskriving av parolen "Kommunen må sikre beboernes interesser". Bak slike paroler vil illusjoner om at kommunen kan tjene beboernes interesser blomstre. Vi vil derfor stå på at Frans har illusjoner om kommunen, at det ikke er tilfeldig hvilke paroler og formuleringer han har valgt.

3. Har dugnader en progressiv funksjon? At beboerne nå kjempe sjøl - betyr det at de må bli håndverkere for at rehabiliteringa skal skje på deres vilkår? Boligutvalget har aldri hevdet dette. Men vi mener dugnader har hatt og har en viktig funksjon. Det sveiser beboerne i en bydel sammen og øker kampviljen ved at det gir folk nytt mot til å nekte å flytte og mer å forsvare når grave-maskinene eventuelt står der. Vi er enige med Frans i at det ikke vil være noe "hovedprinsipp" i boligkampen, men hvem har hevdet det? (Har Frans noe hovedprinsipp i boligkampen?)

4. Husleiestreik kontra streik for høyere lønn.

Vi står på at en husleiestreik skiller seg kvalitativt fra en streik for høyere lønn. En husleiestreik har noe med hvor stor del av arbeidslønna som skal gå til husleie.

Arbeidslønns størrelse avgjøres i kampen mellom arbeider og kapitalist og er avgjort for beboerne evt. går til husleiestreik. Arbeidslønns størrelse har med kampen om merverdien å gjøre, en husleiestreik har (vanligvis) å gjøre med at beboerne går til kamp mot at husleiene skal ta enda mer av lønna (f.eks. kan småborgere og kapitalister teoretisk sett gå til husleiestreik). Boligutvalget er 100 % for husleiestreik, der dette er et tjenlig middel i kampen. Vi mener Frans' kritikk om syndikalistiske avvik, bokdyrking ikke rammer oss, men ham sjøl, som har sett (ser?) på husleiestreik som et mål i seg sjøl, uten å analysere hvilken kamp det dreier seg om grundig.

5. Øking av bostøtta eller lønna (folketrygda) Motsetningen står mellom Frans og oss om "kraftig øking av bostøtta" skal reises som parole for boligkampen. Beboerforeninger har i flere år avvist saneringsssjefens løfter om "økt bostøtte til saneringsrammede" og kalt det lokkemidler. Mener Frans dette har vært feilaktig?

Kommuneplanen 1976-85 sier om bostøtte: "Bokostnadene kan være tyngende for mange sjøl om de ikke ser så store ut på papiret. En generell bostøtteordning som kunne fange opp og fjerne disse forskjellene i betalingsevne, ville uten tvil bli så omfattende og kostbar at den ikke kan regnes med."

støtt den tiltalte gardisten

Rettsaka mot soldaten som er tiltalt for anti-fascistisk demonstrasjon i garden er viktig av to hovedårsaker:

1. ANTI-FASCISME.

Folket i Spania fører en heltemodig kamp mot fascismen. Skjerpa undertrykkelses-tiltak klarer ikke å stanse den aktive motstandskampen. Motstandskampen er de siste åra brakt opp på et høyere nivå enn noen gang siden borgerkrigen. Dette har vårt broderparti, PCE (m-l) og den revolusjonære frigjøringsfronten FRAP hovedæren for. Det er en viktig oppgave for oss i den kommunistiske bevegelsen i Norge å støtte denne kampen.

Demonstrasjonen i Garden var eksempel på ekte solidaritet og var et lysende eksempel for alle soldater.

Demonstrasjonen var derfor en viktig be-
givenhet i den bevegelsen som blei skapt
etter drapene på våre 5 kamerater fra
FRAP og ETA, 27. september i fjor.

2. FORSVAR AV DE BORGERLIG- DEMOKRATISKE RETTIGHETENE.

Det er til enhver tid en viktig oppgave for kommunister i et kapitalistisk land å forsvare de høyst begrensa demokratiske rettighetene vi har. Det er lettere å fungere som revolusjonær i et borgerlig demokrati enn under fascismen.

For soldatene er spørsmålet om demokratiske rettigheter av spesiell stor betydning. For det første er de demokratiske rettigheter for soldater sterkt begrensa - dette er jo årsaken til at militærledelsen tør å lage rettsak for å dømme en anti-fascist.

For det andre er borgerskapet spesielt redd for at nettopp soldatene skal utnytte og kjempe for demokratiske rettigheter. Til sjuende og sist hviler jo makta deres på å ha lydige soldater!

Kamerater!

Vi må gå i spissen for å kreve den tiltalte soldaten frikjent. Vi veit vi har en stor opinion på vår side - det er opp til oss å utnytte den!

MOBILISER KRAFTIG TIL DEMONSTRASJONEN SOM SKAL HOLDES I FORBINDELSE MED RETTSAKA.

FRAM FOR EN BREI STØTTEBEVEGELSE.

(Boligdebatt ...)

Med andre ord: Borgerskapet er ikke villige til slike "løsninger". I stedet for å reise krav om å bøte på folks betalingsevne, bør vi stille paroler av typen: "Boutgiftene tar stadig mer av lønna - kjemp for høyere lønn" og "Kraftig øking av folketrygdens grunnbeløp"

Konklusjon:

De øvrige parolene Frans har er brukbare, men de er ikke paroler som massene vil lettest reise seg til kamp for idag. Massenes egne, konkrete krav om forbedringer i hver

gård er det vi må gripe fatt i og samtidig propagandere for krav om bedre lånevilkår (er i dag knytta til at eieren skal søke), momsrefusjon, fortsatt husleieregulering, og senka husbankrente. (Husbanken har hittil vært lite inne i bildet i de eldre bydelene).

Vi står på vår tidligere konklusjon: Frans står for ei høyrelinje - og hvis det er riktig, må den sjølsagt bekjempes.

E. U.

P.S. Vi oppfordrer flere til å kaste seg inn i debatten. Spesielt vil vi oppfordre kamerater i beboerforeningene.

"Mens Ny Tid lenge har slitt med alvorlige økonomiske problemer, ser Klassekampen ut til å greie seg meget bra. Man har drevet et meget dynamisk utviklingsarbeid, som på kort tid har forandret avisen fra et lite menighetsblad til en offensiv, profesjonell avis..."

"Det vil være litt av en bragd av det vesle Arbeidernes Kommunistparti.. å gi ut en dagsavis!"

Slik summerer avisa Nationen (13/5) opp sitt syn på Klassekampens utvikling. Og borger-avisa har faktisk rett i at partiets avis "greier seg meget bra." Likevel skrives denne lille rapporten om avisas situasjon nå som et lite varsko-rop til alle parti-medlemmer i Oslo.

EI LANGT BEDRE KAMPAVIS!

I dag kan vi oppsummere at det betydde et stort og viktig framskritt for avisa at den gikk over til å komme to ganger ukentlig. Forventningene ble innfridd!

Spesielt har vi sett hvor viktig det har vært under streikekampene i år.

Under Jøtul-streiken kunne vi stå utanfor bedrifts-porten med hovedoppslaget "Bare full streik vil gi resultater!" da arbeiderne ankom til møtet der streiken ble vedtatt. Seiner kunne vi følge opp Christiansen og Co's krumspring på en måte vi aldri hadde klart med bare en ukeavis.

Ny Tid og Friheten hadde ikke teknisk mulighet til å gjøre noe lignende. (At de heller ikke var interessert i det politisk, er en annen sak)

Da politiet to ganger angrep de streikende Linje-godsarbeiderne, kunne vi presentere Klassekampens dekning og kommentar allerede dagen etter det siste politiangrepet.

EI AVIS ARBEIDSFOLK TRENGER.

Avisa har vist seg som ei avis arbeidsfolk i kamp trenger. Et eksempel på det er et brev redaksjonen fikk fra en Jøtul-arbeider etter streiken. Hun hadde etter seieren tatt seg en runde og spurt 20 aktuelle arbeidskamerater om de ville abonnere. 16 abonnerte!

I andre situasjoner har vi sett at arbeidere som politisk har søkt til DNA/SV har mottatt avisa med åpne armer og til dels sjøl spredt den. Sist under Stuer-streiken på Hydro.

Sjøl om DNA-ere i ledelsen for stuerne ble pressa for at de skulle ta avstand fra AKP(m-l), ga de ikke etter. Tvert imot. Da lokalpressa trykte løgnaktige oppslag om at de streikende ikke ville ha noe med AKP(m-l) å gjøre, ringte streikeledelsen sjøl til Klassekampens redaksjon for å fortelle at det var løgn, og at de hadde diskutert Klassekampen og mente at avisas dekning var bra!

Sjøl om ennå mye gjenstår, er det i hovedsak grunn til å være fornøyd med utviklinga av avisa kvalitativt!

HVORDAN GÅR DET MED SPREDNINGA?

I øyeblikket ligger avisas opplag på 21 000 på 20-sideren. Et sammenligning med tidligere år ser slik ut:

	1974	1975	1976
Midt i januar:	15 000	19 000	22 000
Midt i mars:	16 000	18 000	21 500
Midt i mai:	16 000	17 000	21 000

For det første viser disse tallene en sikker framgang fra år til år. For det andre viser de at avisa har hatt et mye mer stabilt opplag i år enn i fjor. Da steg opplaget raskt i kampanjen fram mot jul, med raste nedover fra 19 500 før jul til 17 000 midt i mai etter at kampanjen var slutt. I år har opplaget ligget nokså stabilt, sjøl om en del abonnenter forsvant ved fornyinga ved årsskiftet.

ET VARSKO!

Tallene viser at situasjonen for avisa er god, og kan gi grunnlaget for nye framstøt i utbygginga. Men to saker gjør det likevel nødvendig med et varsko-rop:

1. To-ganger-i-uka-utgivelse er styggdyrt! Derfor er vi faktisk hele avhengig av den framgangen tallene forteller om.
2. Alle ertaringer fra tidligere år har vist at opplaget synker mye om sommeren. Sommerens opplagstall har vært ille:

	1974	1975	1976
Midten av juni:	15 000	16 000	?????
Midten av juli:	(Ingen avis utkom!)	(Bare en 4-sider utkom og ble spredt nesten bare til abonnentene.)	

For det første er det ille at parti-pressa vår er demobilisert og mindre slagkraftig i en lang periode hver sommer. Den daglige kampen krever ei kommunistisk avis da som ellers i året. I 1974 var det